

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

LaMañana

Després de 37 anys, LaMAÑANA torna a ciutat. A casa. A escasos cinc-cents metres d'on va néixer en 1938. La redacció i els tallers estaven al carrer San Anastasio, avui Democràcia, davant per davant del col·legi de monges Sagrada Família. Era el meu carrer. Els Borrell Valls vivíem una mica més amunt, la mare tenia una botiga una mica més avall, i la colla i jo ens colàvem dins els tallers del diari on els pobres linotipistes suaven plom a l'estiu. Amb els anys, vaig començar a escriure les crítiques de cinema a la redacció del diari, entre periodistes de veritat. El *Ben-Hur* del Charlton Heston va estar la meva primera recensió *professional*. Eren les èpoques dels Pedro Morales, Emilio Rey, José Antonio Rosell, directors que llegien amb lupa les meves crítiques i les posaven a parir. Dir que LaMAÑANA era el diari del *Movimiento* és una obvietat històrica, no pas un estigma genètic. Com filosofava Ortega y Gasset, "*Yo soy yo y mis circunstancias*". Com les que avui mouen el diari a canviar un polígon industrial per un carrer monàrquic. Ironies de la vida periodística. Clar que semblants peripècies vitals, no totes les empreses del sector s'ho poden permetre. Una cosa és fer la viu-viu perdonavides, l'altra posar bona cara, bon semblant i tirar endavant sense arrogàncies. Des de la setmana passada, aquest diari que vostè té a les mans, també el té a peu del carrer Príncep de Viana, 27-29. Salut!